63ste Jaargang No. 5269 — DAGBLAD — Woensdag 19 November 1947

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt niet op Zon- en feestdagen. Abonnementsprijs Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname en de Bovenwindse Eilanden ƒ 2.50, buitenland ƒ 3.— per maand, bij vooruitbetaling. Advertentieprijs ƒ1.— per cm. kolomlengte.

Uitgave van de Paulus-Drukkerij te Curaçao. Directeur F. J. M. Wijnekus, Hoofdredacteur Ad. Versney. Adres voor directie, redactie en administratie: Conscientiesteeg 27. Postbus no. 80, telefoon Directie en Administratie no. 1550, Redactie no. 1858.

Agent voor Aruba, Oranjestad, J. E. Croes, Nassaustraat 376; voor Aruba, San Nicolas, G. D. Hofstee. Bankiers, Hollandsche Bank Unie, N.V., Maduro & Curiel's Bank, beide te Willemstad, Curaçao, Nederlandse Credietbank N.V., bijkantoor te Venray (Nederland).

Leon Blum kabinetsformateur in Frankrijk

Argentinie bestrijdt het vetorecht

Generale Huwelijksrepetitie in Londen

MOEILIJKHEDEN IN ZUID-ITALIË.

De wanordelijkheden in Italië, in het bijzonder in het landbouwgebied van het Zuiden, ontlokten de volgende verklaring aan minister-president Alcide de Gasperi, dat de moeilijkheden op de openbare plaatsen hem niet zouden dwingen de positie te verlaten, die hem was toevertrouwd en die bevestigd werd door de trouw van het Italiaanse volk.

De leider van de Christelijk-Democraten sprak gisteren voor het congres van zijn partij te Napels en het commentaar hierop was tezamen met het verslag van Trumans rede het voornaamste nieuws van de dag. Uit Bari komt het bericht, dat de Zuidoostelijke landbouwprovincie Apulie in beroering is. Te Trani nabij Bari eisten betogers het aftreden van de burgemeester. In de steden Barletta, Andreia, Minervino en Corato stopten demonstranten het verkeer. De havenarbeiders te Mola verenigden zich met de boeren voor het houden van demonstraties. Reeds een week lang is deze onrust gaande, die gericht is tegen de regering van De Gasperi. Telegrammen aan de Romeinse bladen meldden, dat infanteriestrijdkrachten van Bari gezonden zijn naar Corato in Apulië, waar ernstige rellètjes gaande zijn.

De „Giornale d'Italia" zeide, dat Corato in brand staat. In de marinebasis Taranto zijn, volgens het linkse blad „La Republica" openbare samenscholingen verboden. Te Bitonto in Apulië dwongen de betogers een trein het station te verlaten zonder passagiers. Te Polignano verdreef de politie een bende plunderaars. Nabij de Bank van Rome in de zakenwijk van Milaan werd een bom gevonden, doch later bleek het een brandbom te zijn, die waarschijnlijk in de oorlog daar was neergeworpen en die nu door een arbeider ontdekt werd.

De Romeinse bladen beginnen nu te speculeren op de waarschijnlijke samenstelling van een regering op breder grondslag, waarmede De Gasperi de communisten beter zou kunnen bestrijden. Een der beschouwingen was, dat er vier nieuwe ministeries bij zouden komen: voor pacificatie, voor openbare orde, voor het plannen maken en voor het leggen van contact met de Verenigde Naties. „Il Giornale della Sera" schreef, dat De Gasperi heden nog besprekingen zou gaan voeren met de leiders van de Socialistische Partij der Italiaanse arbeiders en met de Republikeinse Partij.

HET HUWELIJK VAN PRINSES ELISABETH.

De laatste dag voor de huwelijksvoltrekking van Prinses Elisabeth vervult Londen met opwinding. Hedenavond heeft in de Westminster Abbey een oefening plaats voor de plechtigheid van morgen. Zelfs de trouwring, die gemaakt is uit goudklompjes van Wales, zal bij de oefening gebruikt worden. De jonge markiezin van Milford Haven, die de voornaamste begeleidster van Philip Mountbatten is, zal de ring onder haar hoede hebben.

De voornaamste gebeurtenis, die men heden verwacht, is de verlening van een hoge titel aan de 26-jarige Philip, die zijn positie als prins van Griekenland en Denemarken opgaf om Brits burger te worden en aldus de weg baande voor deze koninklijke verbintenis. Aanhoudende onofficiële berichten zeggen, dat hij een hertogdom zal ontvangen als een persoonlijke huwelijksgift van de koning. Men speculeert erop, dat dit titel zal zijn of van hertog van Clarence of hertog van Edinburg, welke beide titels reeds lang openstaan. Men verwacht, dat de officiële Londense Gazette hedenavond de titel bekend maakt.

Prinses Elisabeth hield deze ochtend vrij van officiële werkzaamheden om zich geheel en al te kunnen wijden aan de vele laatste afwikkelingen.

Scotland Yard nam uitgebreide voorzorgsmaatregelen. Alle gebouwen langs de officiële weg en ook de Westminster Abbey worden van tevoren grondig onderzocht. Men verwacht mild weer. De bewaking zal bestaan uit 6500 politie-agenten in uniform en 500 in burger. Onbekende rijke Amerikanen trachtten toegangsbewijzen te verkrijgen voor de Westminster Abbey. Zij boden wel 50 pond. Er werden er echter geen verkocht.

De „Daily Graphic" schreef, dat het waarschijnlijk is, dat de Russische minister van Buitenlandse Zaken Molotof de huwelijksplechtigheid zal bijwonen.

CADEAU VAN PRINSES JULIANA EN PRINS BERNHARD.

Uit den Haag kwam het bericht dat Prinses Juliana en Prins Bernhard als huwelijkscadeau aan Prinses Elizabeth en Luitenant Mountbatten een stel van vier kostbare tafels hadden aangeboden. Deze tafels waren gemaakt van kostbare rozenhout, dit kunststuk werd vervaardigd door een bekwaam Nederlands handwerksman.

Bij zijn recent bezoek aan Engeland liet Prins Bernhard aan Prinses Elizabeth enkele ontwerptekeningen zien, waaruit zij zelf een keuze had gedaan voor het cadeau, dat zij van de Prins en diens gemalin zou ontvangen.

Prinses Juliana en Prins Bernhard zijn Zondag jl. te Londen gearriveerd.

Het materiaal voor het vervaardigen der tafels naar het origineel ontwerp was zo kostbaar, dat Prinses Elizabeth verzocht had een eenvoudiger ontwerp te nemen. De grootste tafel was 28 Engelse duim hoog en had een rond hoofd.

De Nederlandse Regering had ook een geschenk gestuurd, dat bestond uit een set van 48 drinkglazen, vervaardigd uit Leerdammerglas.

De Caribbean Flower Company van Trinidad zond per KLM 240 rode anthurium lelies, als huwelijksgeschenk voor Prinses Elisabeth.

GEEN VERHOGING.

Koning George van Engeland deelde het Engelse Parlement mede, dat Prinses Elisabeth gedurende de nationale economische crisis geen verhoging van haar jaarlijkse regeringstoelage zal aanvaarden. De jaarlijkse regeringstoelage werd op haar 21ste verjaardag verhoogd van 6000 pond tot 145.000 pond. De koning zeide, dat eventuele uitgaven, die dit bedrag te boven gaan, door de koninklijke familie zullen worden gedaan uit het spaarfonds, dat gedurende de oorlog gevormd werd. De verhoging van de regeringstoelage der Prinses naar aanleiding van haar huwelijk met Philip Mountbatten was een der onderwerpen van de huidige zitting van het Parlement. De boodschap des konings, die door de kanselier van de Schatkist sir Stafford Cripps werd overgebracht, werd voorgelezen door de Spreker van het Lagerhuis kolonel Clifton Brown.

MARSHALL LAAKT RUSLAND.

Staatssecretaris Marshall brandmerkte de brute en verachtelijke propaganda van Rusland als een bedreiging van de wereldvrede. Hij zeide, dat het tijd werd er een einde aan te maken. Scherp ontkennende, dat de Verenigde Staten imperialistische belangen najagen bij het uitbreiden der steunverlening aan Europa, verklaarde hij, dat de communistische misdragingen het Amerikaanse volk gebracht hebben in een staat van actieve afkeer. Marshall sprak voor zijn vertrek naar de conferentie te Londen der Ministers van Buitenlandse Zaken der Vier Grote Mogendheden. Rusland zelf, aldus Marshall, is de schuld van de algehele ommekeer van de houding der Verenigde Staten ten opzichte van Rusland sedert het einde van de oorlog.

VLIEGTUIG VERONGELUKT.

Een persbericht uit Napels meldt, dat een Amerikaans vliegtuig met twintig personen aan boord verongelukte in het gebergte tussen Ravello en Salerno. De eerste berichten gaven geen bijzonderheden betreffende de identiteit van het vliegtuig.

FRANSE KABINETSFORMATEUR.

Een zegsman voor de Socialistische Partij maakte bekend, dat de vroegere minister-president Leon Blum er in toestemde een nieuwe regering te vormen. De mededeling werd gedaan op een noenmaal van de Engels-Amerikaanse correspondenten door Guy Mollet, secretaris-generaal van de Socialistische Partij. Mollet wordt algemeen beschouwd als behorende tot de linkervleugel van de socialisten. Een regering zal binnen enige dagen gevormd worden. Mollet zeide, dat Frankrijk zichzelf heeft verdeeld in twee groepen en indien er een burgeroorlog zou komen, zou die even verschrikkelijk zijn als in Spanje. Een regering onder Blum is Frankrijks laatste kans om een land te zijn, waarin kunnen leven liberalen, pacifisten en democraten, waarmede de Amerikanen kunnen praten.

LEON BLUM.

De verklaring van Mollet kwam, nadat Paul Reynaud moeilijkheden kreeg met de socialisten. Reynaud zeide president Auriol, dat alleen een socialist krachtige maatregelen kon nemen tegen de communisten. Reynaud zegde toe, dat hij later nog iets zou zeggen over financiële problemen. Hij was van mening, dat de successen van De Gaulle bij de gemeenteraadsverkiezingen te danken waren aan de zorg der Fransen over de solidariteit van de frank.

WEST-EUROPA JUICHT TRUMANS VERZOEK TOE.

West-Europa juichte het verzoek van Truman toe, die uitbreiding van macht gevraagd had, teneinde meer spoed te kunnen zetten achter het economisch herstel van de wereld. Deze vreugde werd echter getemperd door de waarschuwingsnota, volgens welke het Congres dit verzoek zou afstemmen.

In Italië applaudiseerde het blad „Messaggero" van Rome de „edelmoedige gezindheid" van het hoofd der uitvoerende macht en schreef: „Hij levert voor het Congres een goede strijd in ons belang."

Het blad waarschuwde tevens de linkse groepen, dat hun hevige acties de Noordamerikaanse hulpverlening zouden kunnen torpederen.

Eenhoofdig prezen de Britse dagbladen dit bericht, welk zij beschouwden als de voornaamste stap in het herstelplan van Marshall voor Europa.

De Times van Londen noemde dit een historisch feit. De meeste bladen kregen echter berichten van hun correspondenten in Washington, volgens welke een reactie wordt verwacht van het Huis van afgevaardigden. Het Londens blad „Star" voorzag een sterke republikeinse oppositie. De „Standard" voorspelde een storm in het Congres, die vermoedelijk materiële schade zou berokken aan het herstel van Europa.

In Parijs gaven 30 van de 32 nieuwsbladen de vrije hand aan het beroep van Truman. Slechts twee communistische bladen t.w. „Humanité" en „Le Soir" fulmineerden heftig.

NIEUWS IN HET KORT.

— Enkele leden van de commissie voor goede diensten zullen een orientatiereis door Oost Indonesië maken.

— De uitvoer van copra uit Oost Indonesië bedroeg in October 7.735 ton ter waarde van 3.1 millioen gulden.

het nieuws van vandaag

Argentinië heeft een voorstel ingediend om een conferentie van de leden der Uno te houden met het doel het Verdrag van de Uno te herzien en het vetorecht in de Veiligheidsraad op te heffen. John Foster Dulles van de Verenigde Staten stelde voor de twist over de vetoquaestie te verwijzen naar de nieuw opgerichte Kleine Algemene Vergadering. De vetoquaestie werd in de Algemene Vergadering gebracht door verschillende kleine landen als gevolg van het feit, dat Rusland sedert Januari 1946 22 keren het veto in de Veiligheidsraad heeft uitgesproken. Dulles verklaarde, dat de Verenigde Staten bereid zijn het vetorecht af te schaffen met uitzondering van een directe bedreiging der internationale vrede.

Vooral Argentinië ging hevig te keer tegen het vetorecht. Arce, de Argentijnse afgevaardigde noemde het vetorecht een kanker in de Uno en hij zeide, dat de politiek van Rusland in het geheel niet bevredigend is. Gromyko zeide, dat de quaestie van het vetorecht kunstmatig op de agenda van de Algemene Vergadering is geplaatst. De Russische afgevaardigde verklaarde, dat de vetoquaestie niet in de Kleine Algemene Vergadering kon behandeld worden, omdat dit een onwettige instelling is. Het enigste waar Gromyko voor kon voelen, was het afvoeren van de vetoquaestie van de agenda. Argentinië en Rusland beschuldigden elkaar over en weer van allerlei fraais. Rusland beweerde o.a. dat Argentinië en andere Staten door Marshall bij de neus worden geleid. Arce van Argentinië antwoordde hierop, dat het hem niet kon schelen wat de Russische afgevaardigde dacht maar dat hij wel wist welke landen door Rusland bij de neus werden rondgeleid. Aldus gaat de strijd in de Algemene Vergadering van de Uno voort. Na eindeloze besprekingen vallen er beslissingen, die toch weer aan kracht verliezen, doordat degenen, die het er niet mede eens waren, zich afzijdig houden. Aldus geschiedde bij de Kleine Algemene Vergadering. Na langdurige strijd werd eindelijk de Kleine Algemene Vergadering goedgekeurd en ingesteld, waarop Rusland en zijn satellieten deze instelling onwettig verklaarden, weigerden er zitting in te nemen en de daarin genomen beslissingen niet zullen aanvaarden. Als de vetoquaestie wordt doorgezet, is het de vraag wat Rusland doen zal, omdat dan ook het Verdrag zelf moet herzien worden.

In Italië en in Frankrijk nemen de moeilijkheden met de dag toe. De communisten gebruiken voortdurend het machtige wapen van de stakingen en ontwrichten de gehele economische huishouding dier beide landen.

De regeringen trachten zich te versterken door hun kabinetten op een breder basis te grondvesten en alle krachten samen te brengen ter bestrijding van het communisme. Zo juist kwam uit Parijs het bericht, dat Leon Blum een nieuw Frans kabinet zal vormen.

In Londen heeft men momenteel geen tijd voor politieke beslommeringen en alle economische zorgen worden op de achtergrond gedrongen door het huwelijk van Prinses Elisabeth met Philip Mountbatten. Hedenavond is er generale repetitie, waaraan alle vorstelijke personen zullen deelnemen.

In Washington verkreeg de 64-jarige William O'Brien echtscheiding op de aanklaiht van wreedheid. Zijn vrouw nam hem geregeld zijn kunstbeen af en begon hem dan flink de les te lezen. Weglopen kon de stakkerd niet en hij moest de stroom van scheldwoorden over zich heen laten gaan. Ook de rechter vond dit te bar.

Sir Stafford Cripps

De man, die Engeland redden moet

Zoals de instelling van een eenhoofdig opperbevel in perioden van oorlog gewoonlijk slechts tot stand komt in tijden van hoogste nood, zo heeft ook de huidige „productieslag" een critiek punt moeten bereiken, voordat het met de benoeming van Sir Stafford Cripps als minister van economische zaken tot een soort van eenhoofdig opperbevel in de strijd tegen de economische ondergang is gekomen. Een soort van eenhoofdig opperbevel, omdat Sir Stafford tot nu toe nog niet de „economische dictator" is geworden, waar de kranten reeds zo lang over hebben geschreven, en welke positie men tot nu toe veeleer aan Bevin had toegedacht.

Financiën, het zwakke punt van de reorganisatie.

Hoe groot zijn bevoegdheid ook moge zijn, de principiële beslissingen inzake het economisch beleid zullen berusten bij een kleine kabinetscommissie, welker samenstelling vooralsnog onbekend is, maar welke waarschijnlijk de ministers van financiën, buitenlandse zaken en de vice-premier (Dalton, Bevin en Morrison) zal omvatten, en gepresideerd zal worden door Attlee zelf.

Hoewel Cripps zal presideren over een commissie, bestaande uit ministers van alle departementen, betrokken bij de „productieslag" en als zodanig belast is met de coördinatie van het gehele economische beleid, de productie van steenkolen en electriciteit, scheepsbouw, landbouw, handel en financiën inbegrepen, wordt niet verwacht, dat hij op het terrein van de financiële politiek boven de verantwoordelijke minister zal prevaleren Zoals de Times opmerkt, is dat het zwakke punt in een reorganisatie, die voor het overige algemeen welkom wordt geheten.

[Dit laatste bezwaar is intussen opgeheven door het aftreden van Hugh Dalton — Red.]

Meer en meer is men er zich hier namelijk rekenschap van gaan geven, dat het voor een belangrijk deel van de financiële politiek afhangt, of het productieprogramma kan worden verwezenlijkt, aangezien de daarvoor vereiste herverdeling van grondstoffen en arbeidskrachten ook met de meest ingrijpende methoden van contingentering en arbeidsdwang onuitvoerbaar zal blijken, zo lang de overtollige koopkracht in precies de tegenovergestelde richting werkt. Die koopkracht moet dus op de een of andere manier uit de markt worden genomen: dat vergt een deflatoire politiek van de minister van financiën. Dit stuit uiteraard op grote politieke weerstanden, en of men die weerstanden aandurft, zal nog moeten blijken.

Gelukkige keuze.

Met dit voorbehoud is de benoeming van Cripps tot minister van economische zaken echter ongetwijfeld een stap in de goede richting te noemen. Niet alleen op grond van de meer gecentraliseerde leiding der economische politiek, welke van deze reorganisatie mag worden verwacht, maar ook omdat Attlee in zijn personenkeuze gelukkig is geweest. Weliswaar was die keuze niet groot. Behalve Bevin, die trouwens in de laatste maanden ook wel een en ander van zijn m.i. altijd zeer overdreven populariteit heeft moeten inboeten, was er volgens de publieke opinie eigenlijk niemand anders in het kabinet die voor een zo belangrijke promotie in aanmerking kwam.

Dalton, nooit een populaire figuur, heeft tengevolge van het avontuur met de omwisselbaarheid van het pond ook een groot deel van zijn reputatie voor deskundigheid verloren. Strachey, de minister voor voedselvoorziening, heeft men nog niet vergeven, dat hij, kort voor de aankondiging van de beperking op de voedselimport verzekerde, dat 's lands voedselpositie geen enkele reden tot zorg gaf. Morrison, die tot nu toe verantwoordelijk was voor de coördinatie van het binnenlands economisch beleid, welke functie nu geabsorbeerd is door Cripps als minister van heel de economische politiek, wordt algemeen geacht niet meer de oude te zijn na zijn ziekte van deze zomer. Shinwell de minister voor brandstoffenvoorziening, heeft reeds maandenlang afgedaan.

Alleen Cripps is voor deze algemene slijtage van socialistische reputatie gespaard gebleven, integendeel, heeft gestaag aan aanzien gewonnen. Het is dan ook niet te ontkennen dat hij uit ander hout gesneden schijnt dan de meesten van zijn collega's. Waar de Daltons, Shinwells, Stracheys en Morrisons de dingen dikwijls veel mooier hebben voorgesteld dan zij zijn, is Cripps er nooit voor teruggeschrokken zich impopulair te maken door op de harde realiteit van Engelands economische positie te wijzen.

Zoals Churchill het Engelse volk in 1940 niets anders dan bloed, zweet, zwoegen en tranen beloofde, zo heeft Cripps het, sinds hij minister van handel in de Labour-regering werd, nooit veel anders dan „austerity" (sobere levenswijze) beloofd, maar, zoals op Churchills waarschuwingen geen acht werd geslagen, totdat het bijna te laat was, zo vond ook Cripps lange tijd slechts een onwillig gehoor. In de spotprenten werd hij afgebeeld als een sombere blauwkous en in de volksmond werd de naam Cripps gelijkgesteld met het gehate woord „austerity", die povere levensstijl, waar men in de oorlog genoegen mee had genomen, maar nu het vrede was en een socialistische regering het paradijs op aarde zou brengen, geen geduld meer voor had. Eerst toen het eindelijk tot het publiek doordrong, hoe Engeland er werkelijk voor stond, begonnen Cripps' kwaliteiten in brede kring, en niet in de laatste plaats bij de conservatieve oppositie, meer en meer erkenning te vinden. Hij mocht dan in zijn persoonlijke leven een blauwkous zijn (hij is geheelonthouder en vegetariër), hij mocht er een schoolmeesterachtige manier van spreken op na houden, maar hij had het dan toch bij het rechte einde gehad met zijn aandrang op versobering.

Hij had moed zowel als inzicht getoond, hij had zich niet om de volksgunst bekommerd,

hij was bovendien, zoals Attlee zelf, kennelijk een man van strikte integriteit, en een oprecht idealist. Zo trad hij reeds twee maanden geleden ten tijde van het debat over de economische crisis, waaraan hij volgens de algemene opinie verreweg de beste bijdrage van regeringszijde leverde, naar voren als „the coming man" van Attlee's team; en zo is hij nu, na zijn positie nog versterkt te hebben met het door hem opgestelde exportprogramma van twee weken terug, de man van het ogenblik geworden.

Het kan verkeren.

Het is een merkwaardig voorbeeld van hoe het in de Engelse politiek kan verkeren, want deze Cripps, die nu de man van het ogenblik is geworden en na Attlee (zo niet vóór hem, want het lijdt weinig twijfel wie van deze twee het sterkste karakter heeft) de dominerende figuur van de arbeiderspartij, werd nog geen acht jaar geleden officieel uit die partij gestoten. Het was de tijd kort voor de oorlog, toen Cripps, toentertijd nog een vurig radicaal, van zijn positie als bestuurslid van de partij gebruik maakte om op eigen houtje en tegen de officiële partijpolitiek in, een campagne voor de vorming van een volksfront op te zetten. Dat was een zo schromelijk vergrijp tegen de partij-discipline — en het was niet de enige rebellie, die hij op zijn kerfstok had — dat alleen de zwaarste straf zwaar genoeg was: Cripps werd uit de partij verbannen, om echter via een achterdeur al spoedig weer binnen te komen, toen Churchill hem in 1940 in zijn coalitieregering opnam. Niettemin moest het tot 1945 duren, voor hij weer formeel in zijn rechten als lid van de arbeiderspartij werd hersteld.

Het is een geschiedenis, waaruit op zichzelf reeds blijkt, dat Blauwkous—Cripps evenmin als Jantje Goedleven—Churchill een politiek schaap is, dat gewillig met de kudde meeloopt. Hij heeft daar trouwens, afgezien nog van zijn onafhankelijke geest, ook geen materiële reden toe, omdat hij, evenals Churchill, altijd meer dan voldoende geld heeft kunnen verdienen met zijn schrijverij, te allen tijde kon terugvallen op zijn advocatuur, waarin hij gezegd wordt omstreeks 30.000 pond per jaar te verdienen. Van de beroepspoliticus heeft deze man dan ook geen spoor, daarvoor is hij niet alleen uiterlijk te koud en onemotioneel, te weinig „vlot", en te onverschillig voor goedkope populariteit, maar daarvoor is hij bovenal een te vurig idealist, met het ietwat abstracte en — misschien — naïeve idealisme van de sociale hervormer, die zelf niet geboren is uit de klasse, welker lot hij tracht te verheffen. De familie, waar hij uit stamt, heeft namelijk reeds generaties lang de belangen van de bezittende klasse in 's lands vergaderzaal vertegenwoordigd. Ook zijn vader, die zijn politiek carrière eindigde als Lord President in Mac Donalds eerste regering, had zijn intrede in het Lagerhuis gedaan als conservatief, om daarna naar de liberalen, die hem in de adelstand verhieven, over te gaan, en tenslotte voor korte tijd met de socialisten samen te werken tegen de tories.

„Geloof".

Idealisme, niet van de marxistische, maar van de christelijke soort, is wat Cripps naar de arbeiderspartij heeft gedreven. „Geloof", zoals hij het onlangs zelf noemde „in de diepe geestelijke waarden, welke wij ontlenen aan onze christelijke overtuiging". Zoals lord Halifax de christelijke tory is, zo is Cripps de christen-socialist, niet de leidende ideoloog van zijn partij, maar de ethicus, bij wie de moraal eerst komt, en de politieke dogma's of het partijbelang ver achteraan. Vandaar de onbevreesde felheid, waarmee hij in de vroegere jaren, tot zijn eigen politiek nadeel en dat van zijn partij, placht te getuigen van zijn overtuiging. Men behoeft de geschiedenis van het Britse rijk maar te lezen; zo verklaarde hij een paar jaar voor de oorlog om er zich dood over te schamen een Engelsman te zijn."

Sindsdien echter heeft deze vurige en onbevreesde idealist ongetwijfeld veel geleerd. Hij heeft tijdens de oorlog als am-

bassadeur in Moskou met de realiteit van de eens zo door hem bewonderde Russen kunnen kennismaken — en daar blijkbaar grondig van geprofiteerd — hij heeft in een missie naar Brits-Indië, waar zijn kennelijke oprechtheid allerwegen aanzienlijke indruk maakte, het Britse rijk van naderbij leren kennen, hij is als minister voor de vliegtuigproductie intiem in contact gekomen met de zakenwereld, en het resultaat van deze veelzijdige ervaringen schijnt te zijn, dat de scherpe kantjes er bij hem wel enigszins zijn afgesleten.

Blijft over: een ongetwijfeld zeer kundig, dynamisch, onbevreesd en rechtschapen man, die echter nog zal moeten bewijzen, of zijn onverminderd vertrouwen in het ideaal van dienst aan de gemeenschap als de drijfkracht, die het oude winstmotief moet vervangen, gerechtvaardigd zal blijken. (N.R.C.)

AGENDA

BIOSCOPEN:

WEST-END: „Man from Oklahoma" 7 en 9 uur.

ROXY: „Centennial Summer" 7 en 9 uur.

CINELANDIA: „La Tia de Carlos" 8 uur.

Extra: Prins Majahara en Calypsozangers.

WIT GELE KRUIS: De dienst van wijkverpleging wordt tot en met 22 November as. waargenomen door Zuster Poils, Rustoord Groot Kwartier, telefoon 5172.

APOTHEKEN: De avonddiensten tot en met 21 November as. worden waargenomen door: Botica Juliana (Punda), Julianaplein No. 6, telefoon 2400 en door Botica Del Pueblo (Otrabanda), Bredestraat No. 82, telefoon 2218.

CUROM:

Woensdag, 19 Nov.: 18.30 Muziek voor kinderen; 18.50 Dinermuziek; 19.20 Uitzending in het Papiament; 19.35 Latijns-Amerikaanse muziek, ons aangeboden door de firma La Bonanza; 20.00 Nieuws; 20.15 Symph. Jazz; 20.30 Declamatie; 20.45 Conjuncto Moderno; 21.30 De wereld schrijft; 21.35 Zuidamerikaanse muziek, ons aangeboden door de firma Hurtado; 21.55 Het voornaamste nieuws.

Donderdag, 20 Nov.: 12.05 Lunchmuziek; 12.30 Nieuws; 12.45 15 minuten met Alex Haas.

Ontvangen

EEN NAALD VOL DROMEN.

Van de uitgeverij J. M. Meulenhoff te Amsterdam ontvingen wij een dezer dagen een boekje met beschouwingen van Jan Engelman over de wandkleden van Ernee 't Hooft. Hierin kunnen we, dank zij de werkelijk uitstekende reproducties, de prachtige en sierlijke borduurwerken van deze kunstenaresse bewonderen. Het boekwerkje draagt een voor de inhoud zeer toepasselijke titel, genaamd „Een naald vol dromen". Jan Engelman is de tekstschrijver, die na een heldere inleiding de lezer meer doet weten over het wezen van de kunst in het algemeen en die van het borduurwerk in het bijzonder.

Voor de liefhebbers is een dergelijk boek ongetwijfeld een waar genot.

A. V.

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN:

Woensdag, 19 November.

C.P.I.M.

Telegram Afdeling: tel. 307 na 23 uur A. R. Th. Henze, tel. 462.

Personeel Afdeling: W. Lambij, Mauritslaan 15, tel. 330.

Materialen Afdeling: H. C. Engelsman, Hotel CPIM, kamer 62, tel. 843/844.

C.S.M.

Rederij: N. H. L. van der Harst tel. 690.

Scheepsagentschap: 8 — 23 Office, tel. 458 — 551; 23 — 8 A. Bloemink, tel. 248.

Dok Afdeling: A. de Klerk, tel. 839.

Brief uit Nederland

Er is weer eens een versterkte politieke activiteit te vermelden. De tweede kamer is met de budgetdebattes begonnen. De grote Canadese staatsman premier minister Mackenzie King heeft de Ridderzaal beide kamers toegesproken. En er zijn twee belangrijke veranderingen op de hoogste regeringsposten te vermelden. De enorm vergrote opgaven voor het ministerie van Overzese gebiedsdelen in verband met de rijkshervorling van een nieuwe minisming, hebben tot de instelterzetel gevoerd, maar een zonder zitting van het departement werken. Hij was tot nu toe afdelingschef; tijdens de oorlog was hij samen met minister Jonckman geinterneerd. Hij is bij geen politieke partij aangesloten; maar het is geen geheim dat hij tenminste geen socialistische neigingen heeft!

Van dieper belang is de andere wijziging, die zoeven bekend werd: minister Schagen van Leeuwen verlaat het ministerie van marine.

Wanneer U deze brief ontvangt, is vermoedelijk een opvolger benoemd. Want het lijkt op het ogenblik niet zeer waarschijnlijk, dat men spoedig weer daartoe zal overgaan, de vloot zoals vroeger onder ,oorlog' te laten ressorteren. Overwogen wordt deze mogelijkheid echter wel. Zonder twijfel zal in de zeer binnenkort te verwachten officiële mededeling van het aftreden de klemtoon op 's ministers bezwaren tegen de geplante sterke inkrimping van het vlootbudget worden gelegd. Dit is inderdaad één van de reden, waarom de heer Schagen van Leeuwen meent niet langer te kunnen aanblijven. Maar daarnaast is het ook de afwijzende houding die hij tegenover de officiële Indiëpolitiek inneemt; daarover kan geen twijfel bestaan.

Zonder dat het peil van onze voedselsituatie algemeen gesproken ernstig bedreigd schijnt, zijn er toch verschillende, zij het kleinere veranderingen — verslechteringen natuurlijk — op komst die geen verblijdend begin van de winter vormen, die overigens wat het weer betreft, gelukkig nog niet verschenen is. Alle graanproducten, die tot nu toe vrij waren, zoals koek, beschuit, vermicelli e.d. komen weer op de broodbon, en het is bovendien mogelijk dat het broodrantsoen zelfs iets verlaagd wordt.

De boter wordt duurder, petroleum zal weer op de bon komen, geen zeer prettige vooruitzichten dus.

Wij waren op een persconferentie, die eens de moeite waard was. Er is namelijk soms een teveel aan dergelijke conferenties met weinig belangrijke mededelingen, waarvoor een kort communiqué ruimschoots voldoende zou zijn. Dit keer betrof het Prinses Margriet Fonds, een prachtige stichting van particulier initiatief, die ten doel heeft voor de nagelaten betrekkingen van de zeelieden van de koopvaardij te zorgen. Voor 3000 gezinnen, die man, vader of broer hebben verloren, wordt er voorbeeldig gezorgd, nu vooral door hulp bij opvoeding en beroepsopleiding van de kinderen. Het kleine, vaak al te kleine pensioen, is meestal ontoereikend. Met een klein budget voor administratieve onkosten werkt een grote schare van vrijwillige helpers aan dit goede werk mee.

De grote steun, juist uit Curaçao ondervonden, werd door het bestuur met bijzondere dank gedacht; de levensmiddelpakketten uit de West leken toentertijd sprookjesachtig. Het is te wensen dat ook bij U dit werk verder wordt gesteund. Giften zijn er meer gewenst dan ooit en het adres hiervoor verdient vermelding: Prinses Margriet Fonds Westerlaan 8 Rotterdam.

Nieuws van Overal

— Bij de Renault autofabrieken te Parijs is een staking uitgebroken, waarbij 345.000 arbeiders betrokken zijn. Ook bij de Panard fabrieken te Parijs zijn alle arbeiders in staking gegaan.

STAKINGEN IN FRANKRIJK.

Legerauto's vervoerden meel naar Parijs om de Franse hoofdstad van brood te voorzien, terwijl de regering de steeds toenemende door de communisten geleide stakingen bestrijdt. De regering zeide, dat de nieuwe aanvoer van meel reeds een voorraad gevormd heeft in de bakkerswinkels, waardoor het broodrantsoen gehandhaafd kan worden ondanks de staking van 4500 Parijse molenaars.

De actie der onder communistische invloed staande Algemene Confederatie van de Arbeid om een salarisverhoging, heeft het werk in de Franse kolenmijnen, in de auto-industrie en in de Middellandse Zeehavens lamgelegd. Door al deze ontwikkelingen geschokt werkt minister-president Ramadier hard aan een sterker coalitiekabinet, maar noch hij noch zijn mogelijke opvolger Paul Reynaud hadden enig onmiddellijk succes.

Te Marseille staken 60 tot 70 duizend arbeiders, die met de haven te maken hebben. Troepen losten bederfelijk voedsel. Zeelieden van het Noordamerikaanse schip „Henry Gilbert Coston" namen het besluit de stakers te steunen, maar niet zelf te staken. De federatie van vakbonden te Parijs wekte de metaalarbeiders op te staken.

Ingezonden
buiten verantwoordelijkheid der Redactie

Schottegat of Lagoen

Onder bovenstaand opschrift, nog aangedikt met de mededeling dat de Arubaanse haven het glorieus wint, komt in de Amigoe di Curaçao van 17 November een artikel voor dat niet onweersproken mag blijven.

De schrijver wil klaarblijkelijk er tegen op komen, dat de haven van Curaçao een noodzakelijke modernisering ondergaat, terwijl hij blijkbaar de grote werken, welke op Aruba in uitvoering zijn nog niet voldoende acht.

Het is zijn goed recht om te pleiten voor verbetering en vergroting van de haven aldaar. Indien hij er van doordrongen is dat de onderhanden zijnde werken niet voldoende zijn, dat zal hij zeker in staat zijn dat deugdelijk te motiveren en te bewijzen. Ik zal mij als voorzitter van de Curaçaose Havencommissie niet op Arubaans terrein begeven; ik hoop, dat Aruba de haven krijgt, die het nodig heeft en dat deze haven een succes zal worden.

Doch ik schreef hierboven reeds dat de schrijver ook op een andere manier de Arubaanse haven tracht te propageren en wel door slechte dingen van de Curaçaose haven te vertellen. Wanneer hijx dat doet, staat hij niet in zijn recht. De Arubaanse haven is zijn zaak, de Curaçaose de onze en indien deze schrijver een actie voorbereidt, waarbij men door kwaadsprekerij wil concurreren, dan ziet het er naar mijn mening met de toekomst van beide havens niet gunstig uit. De geschiedenis bewijst, dat op den duur degeen, die de waarheid spreekt en die op een behoorlijke wijze geconcurreerd heeft, wint.

De schrijver tracht de Curaçaose havenplannen zwart te maken door eerst onware mededelingen over die plannen te doen en te fantaseren over de kosten daarvan. Zijn uitgangspunt is onjuist. Uit die onjuiste gegevens concludeert hij, dat het in de bedoeling moet liggen om het Schottegat te maken tot de haven van het Gebiedsdeel. Ik begrijp dit niet; hetgeen door de Havencommissie op Curaçao in werkelijkheid gevraagd wordt, scheelt heel weinig van hetgeen Aruba vraagt. Moet ik dan hieruit de gevolgtrekking maken, dat het ook de bedoeling is om Aruba de haven van het Gebiedsdeel te maken? Wij hebben op Curaçao een groot oliebedrijf en op Aruba heeft men ook een groot oliebedrijf. Wil de schrijver van het artikel nu beslist uitzoeken, welk het oliebedrijf van het Gebiedsdeel is?

Curaçao is een oude haven en Curaçao wil met die oude haven op de hoogte van zijn tijd blijven. Aruba heeft een kleine handelshaven, het wil die tot een flinke moderne haven ontwikkelen. Maar waarom moet deze schrijver daarbij dan van Curaçao kwaad spreken, kan hij het niet verdragen dat Curaçao er naar streeft met zijn tijd mede te gaan?

De schrijver wil blijkbaar de werken, welke naar wij hopen thans op Curaçao zullen worden uitgevoerd op Aruba doen aanleggen en hij verwacht dan waarschijnlijk dat het Gouvernement de verschillende scheepvaartmaatschappijen en haar agenten zal uitnodigen om alle schepen voortaan naar Aruba te dirigeren. Heeft de schrijver ooit geschiedkundig iets van de ontwikkeling van havens en de bedrijven daaromheen nagegaan? Ik betwijfel het, anders had hij een zo vreemde bewering niet kunnen neerschrijven.

Het ergste in het ganse artikel vind ik, dat daarin getracht wordt de Curaçaose haven een reputatie van onveiligheid te geven. Er zouden kuststromingen zijn, die het uitvaren zeer bemoeilijken. Het Schottegat is een wijde fles met een lange nauwe hals, die gemakkelijk gekurkt kan worden en aldus gaat het voort. Een ieder weet, dat het Schottegat steeds een der veiligste havens ter wereld geweest is en dat juist in oorlogstijd, waar de schrijver het over heeft, de ligging bijzondere voordelen heeft gehad, omdat deze haven op zeer eenvoudige wijze o.a. tegen duikboten te beschermen was; of de haven die de schrijver terloops bij kilometers langs de kust van Aruba ontwerp op dezelfde eenvoudige wijze te verdedigen zal zijn, of te schepen daar niet veel meer kwetsbaar liggen, dat zijn vragen, die ik niet kan beantwoorden en die ok ook niet stellen wil, omdat ik mij alleen met de haven van Curaçao bemoei.

Moge de schrijver van het artikel tot dezelfde conclusie komen en het hem gegeven zijn om goede propaganda voor zijn haven te maken; laat hij daarbij echter bedenken dat propaganda en reclame op waardige wijze gemaakt moet worden en dat het in verscheidene landen zelfs verboden is om reclame te maken door anderen naar beneden te halen.

Ik zal mij dan ook verder niet in een woordenstrijd over de voordelen van de ene of de andere haven begeven, de Curaçaose haven heeft zijn goede naam niet ten onrechte verkregen. Doch ik zal er tegen op komen, indien met met onedele middelen probeert die naam te bezoedelen.

Concurrentie tussen havens is niet iets nieuws. Wij weten hoe bijv. Rotterdam en Antwerpen voor de oorlog concurreerden, maar wij weten ook, dat van hoger hand getracht is daaraan een einde te maken, omdat beide partijen er zeer onder leden. Laten wij proberen om de concurrentie tussen de havens van de twee zustereilanden zo te doen zijn, dat zij elkaar steunen en aanvullen en dat zij zich vooral niet beide benadelen.

De Voorzitter van de Curaçaose Havencommissie.

STATEN VAN CURAÇAO

Vergadering op VRIJDAG, den 21sten November 1947 des avonds 8 uur.

TE BEHANDELEN ONDERWERPEN:

1. Ingekomen stukken.

Uitgegeven te Willemstad, 18 November 1947.

De Griffier,
VAN WEEL.

CURAÇAO

VERTEGENWOORDIGER VAN SURINAME PASSEERT CURAÇAO.

Mr. Dr. Raymond H. Pos, voormalig wnd. procureur-generaal van Suriname, thans op voordracht van de Staten door de Gouverneur benoemd tot Vertegenwoordiger van het Gebiedsdeel Suriname in Nederland, kwam Maandagavond met het KLM-vliegtuig uit Paramaribo op Hato aan.

Dr. Pos reisde gisteren per KLM via Miami en New York door naar Nederland.

SURINAAMSE AFGEVAARDIGDE NAAR HAVANA.

Op de Wereldconferentie voor de handel, die 21 November te Havana begint, zal Suriname vertegenwoordigd zijn door Mr. H. L. de Vries.

In totaal zullen ruim 20 Nederlandse afgevaardigden de conferentie bijwonen.

Mr. De Vries en echtgenote worden Woensdag 19 November met het KLM-vliegtuig uit Paramaribo te Curaçao verwacht en hopen de volgende dag, eveneens per KLM naar Havana door te vliegen.

Naar wij van de Gouvernements-Secretarie vernemen is de heer D. M. L. Maduro, honorair consul-generaal der Nederlanden te Havana, door de Nederlandse regering benoemd om de belan- van Curaçao bij de Internationale Handelsconferentie te Havana waar te nemen.

PIANO RECITAL IN ROXY.

Zoals wij van de heer Boskaljon vernamen, zal de Chileense pianiste Rosita Renard op haar doorreis langs Curaçao op Dinsdag 2 December as. een piano recital in de stadsschouwburg geven. Deze pianiste, die overal waar zij optrad veel succes oogstte door haar buitengewoon fijn spel, wordt door haar landgenoten vaak vergeleken met Arrau, eveneens Chileen van geboorte.

De toegangsprijzen konden, zo vertelde de heer Boskaljon ons, ditmaal lager gesteld worden dan gewoonlijk, zodat wij mogen rekenen op een volle zaal. Het spel van Rosita Renard is het alleszins waard. Verdere bijzonderheden worden nog nader bekend gemaakt.

DR. DE MEYER NAAR NEDERLAND.

Dr. J. de Meyer, de secretaris van van Leers concern, zal vanavond per KLM vliegtuig via Miami naar Nederland terugkeren.

De heer de Meyer vertoefde enige maanden op ons eiland ter bestudering van de mogelijkheden voor genoemd concern op het Westelijk halfrond.

PASSAGIERSLIJST. MS. „HELENA".

De volgende passagiers bevinden zich, met bestemmine Curaçao aan boord van het ms. „Helena", dd. 11 November van Amsterdam, dat 8 December te Curaçao verwacht wordt:

Mevr. H. C. E. van Beek—Swijter, Hr. N. F. M. van Deun, Hr. C. J. v.d. Woord, Hr. A. F. B. Roelofs, Hr. C. B. M. Simons.

BROODTRUCK OVER DE KOP.

Gisterenavond omstreeks 6.45 uur sloeg de broodtruck 32452 van de Tropic Bakery over de kop en ging troosteloos op haar kant liggen bij de terreinen van de C.P.I.M. ter hoogte van Rio Canario. De chauffeur kwam met de schrik vrij, doch een werkman en zijn nieuwe fiets moesten het ontgelden.

De man werd, vermoedelijk met een gebroken knie en ontwrichte heup naar het Sanatorium vervoerd.

De fiets, die veel overeenkomst vertoonde met een platte schol, werd bij de politiewacht gedeponeerd.

De politie heeft de zaak in nader onderzoek.

ARUBA

EEN PAKJE VOOR ARUBA.

Het zwaarste stuk vrachtgoed wellicht ooit per vliegtuig vervoerd kwam Zondagmiddag uit New York te Aruba aan in een door de KLM gecharterd Douglas C-454 toestel van de Seaboard & Western Airlines. De gehele lading bestond uit een enorme kist van 4.100 kg, die machineonderdelen voor de Standard Dredging Company bevatte.

Deze baggermaatschappij is belast met het uitdiepen en vergroten van de haven te Oranjestad.

Het uitladen van de kist met behulp van een hijskraan van de Standard en een forklifter van de K.L.M. nam ruim drie uur in beslag. Het vliegtuig is Maandag weer naar New York vertrokken.

Nieuws van Overal

BEURSNOTERINGEN AMSTERDAM.

Conversielening 98¼, Koninklijke 425½, Unilever 287¼, Philips 368, Ned. Scheepvaartunie 188, H.V.A. 229½, Delimy 169, Amsterdamrubber 157. De stemming op de beurs was verbeterd, de hoofdprijs van de Koninklijke was ook beter, na de daling opende zij weer met 424, bij de vrije handel werd deze koers 428, maar daalde later weer en sloot op 425½. De officiële beursindex was 0.2 punt gedaald, met uitzondering echter van Fokker, die drie punten hoger noteerde. Andere toonaangevende aandelen vertoonden slechts flauwe koersverschillen. De Nederlandse kabels noteerden 5 punten lager, scheepvaartpapieren verdienden 1½ tot 2½ punt. Mijnaandelen, o.a. Biliton tin sloot op 408½, hetgeen 6½ punt hoger was.

Methodist Church.

On Thursday, November 20th the occasion of the marriage of H.R.H. PRINCESS ELIZABETH with Lieut. PHILIP MOUNTBATTEN in London there will be a service at 7.30 p.m. to celebrate the event under the auspices of the British Consul.

ALL ARE WELCOME.

Negers worden Blanken

Vervolging van bevolkingsminderheden betekent helaas niets nieuws. Heersende klassen hebben dit goedkope en voor zichzelf ongevaarlijke middel altijd toegepast om tweespalt te zaaien onder de verdrukten, opdat deze zich niet gezamenlijk tegen hen zouden keren.

Osborne Wards eveneens onderdrukte klassieke werk „The Ancient Lowly" (De mindere stand in de oudheid), is niets dan een lange opsomming van onbekende feiten uit de geschiedenis van onderdrukkingen en vervolgingen.

De uitgesproken vijandige houding ten opzichte van de negers in de Zuidelijke Verenigde Staten is geen toeval: het Zuiden heeft de laagste levensstandaard der Verenigde Staten, bijna zelfs van het gehele Amerikaanse continent. Ook de blanke bevolking leeft, met uitzondering van de grootgrondbezitters, wier gezinnen en kleurige patriciërshuizen de achtergrond vormen voor menige sentimentele roman en film in onuitsprekelijke armoede. De bewoners van de Noordelijke staten hebben niet willen geloven, wat ze in Erskine Caldwells roman „Tobacco Road" lazen: dat er op het ogenblik nog Amerikanen zijn, die een welhaast dierlijk leven leiden: analphabeten, die in het geheel niet leven volgens de huidige moraal van de Christelijke wereld, die religie en bijgeloof niet weten te scheiden, die nimmer schoenen hebben bezeten, nimmer electrisch licht zagen, van de restanten van varkensvoer leven. En dit niet ten gevolge van een catastrophale oorlog, doch als normaal verschijnsel in het rijkste land ter wereld. Ontevredenheid over dergelijke levensomstandigheden werd voorkomen, door deze armsten der armen, een bevolkingsgroep de idee bij te brengen, dat er anderen zijn waarop zij zelfs nog konden neerzien, nl. degenen die nog niet eens een blanke hoewel door ziekten aangetaste huid bezitten.

Vertrapt door deze blanke verschoppelingen „leefden" de negers, en er bleef hun weinig meer over dan te dromen misschien ook eens in het zo verre paradijs van het blanke ras te kunnen doordringen. Want het was de negers ingehamerd de ontelbare „rassen" der Verenigde Staten als hun meester te erkennen.

Het is bekend, dat de negers in het Zuiden in ghetto's moeten leven, dat zij in trein en bus eigen, slechte en veelal verwaarloosde afdelingen hebben, dat minder dan een vierde van de scholen der blanken voor hun toegankelijk is en dat de meerderheid in een zo tyrannieke economische afhankelijkheid wordt gehouden, dat hun kinderen in plaats van naar school te gaan, aan het werk moeten. De ongeschoolde arbeider, hetzij blank of zwart, is altijd een goedkopere en gewilliger werkkracht geweest.

Protesten tegen deze behandeling worden meestal met de dooddoener afgedaan: „Maar zij willen het immers helemaal niet beter hebben. Zij zijn toch tevreden". Hollywood geeft van de negers nimmer een ander beeld dan van een uitbundig, danslustig volkje, dat niets beters weet te doen na 16 uur slechtbetaalde arbeid dan voor de traditioneel heren uit het grote huis enige gevoelige spirituals ten beste te geven.

De meest voorkomende beroepen onder de negers zijn predjker en „sharecropper". Een sharecropper is een kleine boer, die land bewoont en bewerkt, in eigendom van een (natuurlijk) blanke grondbezitter. De eigenaar stelt hem werktuigen en huis ter beschikking in ruil voor een bepaald deel van de oogst (in het Zuiden meestal mais en katoen). Aangezien hij hem ook levensmiddelen, kieding, zaad en meststoffen moet verschaffen, werkt de sharecropper zich zo snel in de schulden, dat hij zijn verdere leven lang voor niets werken moet, zonder nog ooit aan de greep van de landeigenaar te ontkomen, aldus V.N.

Vlucht in de godsdienst.

Dit leven in armoede, ontbering, ondervoeding, hoge sterfte en traditionele wanhoop heeft een groot deel van de negerbevolking tot de godsdienst gebracht; vanzelfsprekend werden speciale negerkerken opgericht, om de blanke kerkbezoekers de armoede van de minderwaardigen te besparen. De armelijke huttenkerken van de negers zijn de enige ruimten, waarin zij wat gezelligheid kunnen scheppen. Zang en dans werd aan de godsdienstoefening toegevoegd. De offercenten kwamen terecht bij de verre, blanke kerkorganen of in de zak van de kleine neger-predikant, die een eigen secte had opgericht. Dit eigenaardige gezelschapsleven, dat door gemis aan intellectuele training van de gelovigen een sterk emotioneel karakter heeft, bestaat nu nog. De grote nood van deze vervolgden en onderdrukten vindt hevige, hartbrekende uitdrukkingsvormen, die met het karakter der Europese godsdienst niets meer gemeen hebben. Angst voor droogte of slechte jacht was voor hun Afrikaanse voorvaderen aanleiding tot wilde ceremoniën voor afgodsbeelden. De „moderne" nazaten geven niet minder fel uitdrukking aan hun angst voor honger en ziekte en voor de onberekenbare bloeddorstigheid van hun blanke buren.

Hoewel de Amerikaanse grondwet de negers uitdrukkelijk het recht verschaft kiesrecht uit te oefenen, is hem dat in werkelijkheid slechts in het Noorden toegestaan. In de Zuidelijke staten moet hij eerst op grond van een speciale wetgeving het bewijs leveren, dat hij onwikkeld is en grond in eigendom heeft; bovendien moet hij jaarlijks hoge rechten betalen, om zijn stemrecht te behouden. Slechts indien hij kan aantonen, dat zijn grootvader reeds kiesrecht bezat, krijgt hij stemrecht. Aangezien in die dagen alle negers slaven waren, worden zij door deze eis zonder meer uitgeschakeld. Bovengenoemde maatregelen zijn echter eveneens bedoeld tegen de arme blanken, die daardoor ook buiten de stemlocalen gehouden kunnen worden. Hierom dan ook zijn de afgevaardigden uit het Zuiden zo uitgesproken reactionair en de arbeiders en negers vijandig gezind. Zij worden immers alleen door de grondbezitters gekozen.

Deze situatie heeft ook de arbeiders uit het Noorden, die veel beter worden betaald dan in het Zuiden, aangezien zij in vakverenigingen georganiseerd zijn (in het Zuiden worden vakverenigingsfunctionarissen door de Ku Klux Klan gefolterd of vermoord), veel schade berokkend. De grootste der beide vakbonden, de A.F.L., heeft nog steeds veel vakgroepen, die weigeren negers als lid op te nemen. In de C.I.O. is het wat dit aangaat beter gesteld, maar ook daar wordt nog tegenstand geboden. Slechts in de staal-, vlees- en zware industrie hebben de negers enigermate vaste voet kunnen krijgen.

Dit uitsluiten van mensen van eigen klasse, dat gelijktijdig een veelbetekenend licht werpt op de innerlijke tragedie der Amerikaanse arbeidersklasse, heeft de negers in een wanhopige situatie gebracht. Alle pogingen om vooruit te komen, zich te verzetten tegen de verschrikkelijke onderdrukking, hebben niettegenstaande de schijnbare resultaten van de burgeroorlog tot niets geleid. De Amerikaanse neger gevoelt zich — en is in werkelijkheid ook — een paria.

Verandering van kleur.

Door zijn klasse in de steek gelaten, heeft hij een groteske oplossing gevonden, die wel wat herinnert aan de verzoeningspolitiek van Chamberlain. Hij schijnt een weg gevonden te hebben, die hem uit zijn ongelukkige toestand kan leiden: hij werpt zijn donkere huid af, schijnbare oorzaak van zijn ongeluk, of/en ruilt deze in voor een blanke, om dan overigens dezelfde lijdensweg van werkloosheid, onzekerheid en onderdrukking, nu als „blanke" te moeten gaan. Want het onderscheid tussen zwarte en blanke arbeider is slechts een onderscheid in huidskleur.

Doordat hier een burgerlijke stand in Europese zin ontbreekt, is het mogelijk, dat een mr. Smith uit New York vertrekt om zich in Seattle als mr. Brown te vestigen. En als hij nu toevallig een kleurling is, die reeds een zeer lichte huidskleur heeft, kan hij als „neger" New York verlaten en als „blanke" in Seattle aankomen.

Dit gebeurt niet bij uitzondering. Statistici schatten het aantal lichtkleurige negers, die van huidskleur verwisselen, op bijna 200.000 per jaar. Hieruit kan ook het andere eigenaardige feit verklaard worden, dat er veel meer vrouwelijke dan mannelijke mulatten zijn tussen 15 en 44 jaar. Veel meer mannen, die vooruit willen komen, breken met hun verleden, met hun familie en hun vrienden om in een andere plaats, waar zij onbekend zijn, onder een andere naam als „blanke" weer te verschijnen.

Practisch betekent dit, dat de Amerikaanse negerbevolking in aantal terugloopt, hetgeen elke statistiek bewijst. In werkelijkheid worden negers langzamerhand blanken. Hoewel er toch ook nog altijd blanke vrouwen in de grotere steden van het Noorden zijn, die met een neger trouwen en omgekeerd met hun blank verleden breken. En uit deze huwelijken worden weer mulattenkinderen geboren.

Vele „Spanjaarden" en „Portugezen" uit New York en Chicago zijn in feite mulatten. In menig Zuidelijke stad zijn bijzonder „vakkundige" portiers in bioscopen aangesteld, die mulatten buiten moeten houden. Daar echter „de algemeen bekende kentekenen" zoals grote luidruchtigheid, blauwe schaduwen onder de nagels en eigenaardige vorm der voeten volkomen onzinnig zijn, hebben deze maatregelen geen resultaat. Integendeel, zeer dikwijls worden lichtgekleurde mulatten, die voor hun verwantschap met hun onderdrukte broeders openlijk uitkomen, in de trein van de „zwarte" coupé's naar „blanke" verwezen, aangezien men niet gelooft, dat zij negers zijn en hen voor „communisten" verslijt.

Naar schatting hebben 5 tot 8 millioen blanke Amerikanen negerbloed in hun aderen, zonder het te weten. Sinclair Lewis heeft in zijn nieuwste boek „Kingsblood Royal" dit vraagstuk behandeld en zich vanzelfsprekend aan de zijde der negers geschaard. Even vanzelfsprekend heeft de officiële pers het boek zwak genoemd.

In Mexico is de neger reeds volkomen door de overige bevolking geabsorbeerd, terwijl in Brazilië dit proces zich bijna heeft voltrokken. De beroemde anthropoloog van de Harvard-universiteit, prof. Hooton, beweert zelfs, dat in de zeventiende eeuw een groot aantal negers door de Britse bevolking, die zo hoog opgeeft over haar superioriteit, is geabsorbeerd. „De gehele mensheid bestaat uit bastaards", zegt Hooton, „hoezeer zij zich ook mag inspannen stambomen op te stellen en „betere" families te creëren. Niemand zal ooit zijn afkomst werkelijk kunnen vaststellen."

Roemeense Jodenkinderen in Apeldoorn

Even buiten Apeldoorn wonen sinds enige tijd meer dan 400 joodse jongens en meisjes. Hun taal is vreemd en de liedjes, die ge hoort zingen, in het bos, waar hun woning staat, zijn ons ten enenmale onbekend. Zij komen uit Roemenië.

Met tienduizenden hebben zij daar samengewoond in kindertehuizen voor jeugdige Displaced Persons, wier ouders omkwamen in Duitse concentratie-kampen en nu zullen zij drie jaar achtereen in Nederland blijven en na deze drie jaar..... wel, dan hoopt het Jewish Agency, afd. jeugd, certificaten te hebben voor hun laatste grote reis naar het Eretz Israel, het Beloofde Land Palestina.

Triester leven, dan zij tot dusverre geleid hebben, kan men zich niet voorstellen. Hun leeftijd varieert van 8 tot 14 jaar, dat wil zeggen dat zij geboren werden in de donkere jaren, die voorafgingen aan de jongste wereldoorlog. Hun ouders waren boeren, middenstanders of beoefenaars van vrije beroepen, die ergens in Roemenië of elders in Oost Europa gewoond hebben. Zij zijn gestorven in de gaskamers en de kinderen, die hun op een of andere wijze mochten overleven, leidden na hun dood een leven als van jeugdige gevangenen. Eerst verborgen tijdens de bezetting, dan als hulpeloze eenlingen in het eindeloze leger der D.P.s. Ter wille van hen hebben 9 joodse verenigingen in Nederland een stichting „Vijfhonderd Joodse kinderen" in het leven geroepen en met financiële steun van het toporgaan der Amerikaanse hulpacties en de opvolgster der U.N.R.R.A. de voorwaarden geschapen, waarop het Departement van Sociale Zaken zijn bewilliging verleende voor een driejarig verblijf in Nederland. Nu bewonen zij nabij Apeldoorn een huis, in het lover verscholen, de voormalige joodse psychiatrische inrichting draagt weer een Hebreeuwse naam kinderdorp Ilahnia, dat wil zeggen bos.

Daar zullen zij worden voorbereid op hun verhoopte toekomstige reis en de eerst vruchten van die voorbereiding moeten hieruit bestaan, dat binnen enkele maanden de voertaal in dit instituut, welke nu nog bestaat uit een conglomeraat van allerlei Oost-Europese dialecten, wordt beperkt tot uitsluitend Hebreeuws. De opvoeding van deze kinderen geschiedt in zeer vrij verband, nl. volgens hetzelfde systeem, dat ook in Palestina voor dergelijke daar veel voorkomende kindergemeenschappen gebruikt wordt. De algemeen leider, de heer B. Sussman, is juist, om op deze wijze het werk te kunnen organiseren, van Palestina naar hier gekomen.

Nu moet men één fout niet maken: Denken, dat deze kinderen in wier leven zoveel gruwelijks plaats vond, bijzonder somber of bijzonder triest gestemd zijn. Dat is niet waar. Wij hebben tussen hun rondgelopen en hun van dichtbij en van vér-af gadegeslagen. Het zijn kinderen als onze kinderen, jong, levenslustig en speels, soms met een vreemde dromerige blik, maar men weet niet of men daar het verleden of de landaard voor moet aansprankelijk stellen. Men moet ook niet denken, dat zij des nachts wakker liggen huilen, of moeder roepen in welke taal dan ook.

Men doet beter in het geheel niet te romantiseren. Deze kinderen behoeven geen medelijden, zij beho ven hulp, hulp opdat zij in die tijd, dat zij zich ten vol herinneren, wat de mens heid hun misdeed, niet op nieuw het medelijden nodig hebben. Nu leven zij hier in een soort jeugdorganisatie verband in groepen van 3 tot 100, elk met een eigen leider. Zij hebben een school, waar zij behalve He breeuws ook het gewone on derricht, aangevuld met Joodse geschiedenis en Pa lestina-grafie krijgen. Straks hoopt men hun nog een school voor handenarbeid te geven, terwijl zij reeds teza men een moestuin van enige hectaren moeten bebouwen.

Ook hun dagelijks onderhoud verzorgen zij zelf. Het is een systeem van zelf doen, van zelf schoonmaken, zelf wassen. Godsdienstig binnen het kader van de Joodse religie, zijn deze kinderen vrij. Er is plaats zowel voor de meer orthodoxe stromingen als voor de vrijzinnige en het eten — één van de voornaamste problemen bij de naleving der Joodse voorschriften — wordt in de centrale keuken zo bereid, dat aanhangers van alle richtingen het nuttigen kunnen. Zij vormen ook samen een koor en de resultaten daarvan kunt ge horen overal op de lommerrijke lanen, die de paviljoens in dit Jodenbos, zoals de mensen hier zeggen, verbinden.

Officiële Mededelingen van de

Aruba Voetbalbond

WEDSTRIJDUITSLAGEN:

Van Zaterdag, 15 November 1947:

B-Klasse:

S.C.A. 1 — Marijke 1 1—2.

MEDEDELINGEN.

INSCHRIJVINGEN:

„S.C.A.": F. Ras, I. Ras als gewone leden.
„Union": Fabio Evelio Ras, Thomas Werleman, Juan Lacle als gewone leden.

COMPETITIE A-KLASSE:

Op verzoek van de verenigingen „Aruba Jrs." en „R.C.A." zal de competitiewedstrijd d.d. 26 October jl. tussen genoemde verenigingen, die tien minuten te vroeg eindigde wegens duisternis, als een uitgespeelde wedstrijd beschouwd worden, waardoor „R.C.A." dan kampioen-1947 wordt.

De stand van de A-Klasse aan het einde van de competitie luidt aldus:

	gesp.	gew.	gel.	verl.	v.	t.	punt.	gem.
R.C.A.	6	5	1	0	17	6	11	1.83
Aruba Jrs.	6	4	1	1	14	7	9	1.50
Arsenal	6	3	0	3	10	11	6	1.00
Volharding	6	3	0	3	8	12	6	1.00
Hollandia	6	3	0	3	6	5	6	1.00
San Nicol Jrs.	6	2	0	4	11	15	4	0.67
Trappers	6	0	0	6	2	12	0	0.00

PROTESTCOMMISSIE:

Het protest ingediend door de vereniging „R.C.A." aangaande de competitiewedstrijd tegen „Aruba-Jrs." d.d. 26 October jl., is door R.C.A. ingetrokken.

Het protest ingediend door de vereniging „Bubali Sportclub" aangaande de competitie-wedstrijd tegen „R.C.N." d.d. 8 November jl. is ingevolge art. 20 — sub. 4 R.C.W. niet ontvankelijk verklaard door de protestcommissie.

VRIENDSCHAPPELIJKE WEDSTRIJD:

Op Zondag 23 November e.k. wordt er een vriendschappelijke wedstrijd gespeeld op het Wilhelmina Sportpark tussen de verenigingen „R.C.A. 1" en „Aruba Jrs. 1", aanvang 4.00 n.m.

COMPETITIE B-KLASSE:

De vereniging „R.C.N." is kampioen geworden van het jaar 1947 in deze klasse.

De stand van de B-Klasse aan het einde van de competitie luidt aldus:

	gesp.	gew.	gel.	verl.	doelp.		pnt.	gem.
R.C.N.	8	6	1	1	19	5	13	1.63
Noord Central	8	5	1	2	26	9	11	1.38
S.C.A.	8	5	1	2	23	9	11	1.38
Bubali Sportcl.	8	5	0	3	17	10	10	1.25
Jong Aruba	8	4	2	2	15	15	10	1.25
Marijke	8	3	1	4	18	26	7	0.88
Union	8	2	0	6	11	11	4	0.50
P.O.V.A.	8	1	1	6	8	19	3	0.38
Sparta	8	1	1	6	6	29	3	0.38

KNOCK OUT WEDSTRIJDEN:

Door de Heer Rodrigues is welwillend een uit Surinaams hout en bauxiet vervaardigde beker aan de A.V.B. afgestaan, voor een serie wedstrijden tussen de A-verenigingen.

Om deze beker zal gespeeld worden op 7, 14 en 21 December e.k.

De uitslag van de loting voor deze wedstrijden zal de verenigingen per rondschrijven medegedeeld worden.

De verenigingen die niet aan deze wedstrijden wensen deel te nemen, worden verzocht dit uiterlijk de 30e November aan de Eerste Secretaris te willen mededelen.

HET BESTUUR.

Seminarie van 's Heerenberg en Curacao

In de nieuwe grote kerkgeschiedenis van Nederland van Dr. Rogier, gaat de schrijver na hoe in de verschillende streken van Nederland, niet de overtuiging, doch de dwang onder politieke invloeden de oorzaak was, dat men tot het Protestantisme overging. In zijn beschrijving van de Gelderse Achterhoek spreekt hij ook over het plaatsje 's Heerenberg, waar de mensen katholiek bleven, aangezien daar de paters Jezuieten van Emmerik er geregeld konden komen werken en later de politieke souvereiniteit de gelegenheid schiep in deze plaats een seminarie op te richten voor de opleiding van de priesters in Nederland.

Zo bezat 's Heerenberg van 1799 tot 1841 een seminarie, dat ook gelukkig door kon blijven bestaan toen een bevel tot opheffing afkwam in het jaar 1820, immers 's Heerenberg viel er politiek buiten.

Op dit seminarie vonden verschillende missionarissen van Curaçao hun opleiding.

In de geschiedenisboeken lezen we; dat het wel „het best ingerichte seminarie van de gehele katholieke wereld was". Dit zal wel een beetje overdreven zijn, doch zeker is, dat Curaçao er flinke missionarissen vandaan kreeg.

Het seminarie stond onder leiding van de paters Franciscanen en aan het hoofd stond een saeculier geestelijke.

Van uit 's Heerenberg kwam de volgende missionarissen voor Curaçao:

Mgr. Kistemaker uit Oldenzaal, de tweede apostolisch vicaris van Curaçao en opvolger van Mgr. Niewindt, pastoor Putman van Santa Rosa, later deken van Utrecht en de priesters Ledel, Molenaar, ten Brink.

We weten niet, wie daar in 's Heerenberg de missieactie heeft opgewekt. Misschien lazen de seminaristen de brieven over Curaçao in het tijdschrift van de bekende le Sage ten Broek; „de Godsdienstvriend" en zagen ze hoe Mgr. Niewindt, om priesters smeekte. Misschien ook spraken de paters Franciscanen over Curaçao, waar zij werkten van 1776 tot 1820, doch dat zij uit gebrek aan krachten moesten opgeven. Misschien vinden we ook nog wel eens de brieven, die men zond om de seminaristen van dat seminarie daar in 's Heerenberg op te wekken voor Curaçao.

De eerste twee missionarissen, Kistemaker en Putman, zullen wel veel reclame hebben gemaakt, ze hadden succes méér dan ze verwachten, zo lezen we in een brief van pastoor Putman (22 April 1842).

Wie had durven hopen toen ik (in 1838) onder de blote hemel op Santa Rosa mijn altaar opsloeg om de H. Offerande op te dragen en God te smeken ons een kerkje te schenken, dat wij korte tijd daarna, bij de aankomst van de eerw. Heren ten Brink en Molenaar in een goede kerk, met vijf oude vrienden en tijdgenoten van het seminarie van 's Heerenberg een plechtige H. Mis zouden zingen, toen ik mijn kleine klok aan de tak van een boom hing om de buren tot het gebed uit te nodigen, had ik niet gedacht, dat zo korte tijd daarna, een veel grotere uit een fraai torentje de gehele streek „Angelus Domini" zou toeroepen".

Het seminarie van 's Heerenberg mag wel een apart hoofdstuk hebben in de geschiedenis van de missieactie in Nederland. Een nadere bestudering zal ons laten zien, dat de seminaristen vandaar veel voor Curaçao over hadden.

B.